

зица, набрало ѝ крѣхка трѣвица и зелена шумица и ѝ пѣло весели пѣснички . . .

Наблисо се червенѣли ягоди и малини, лъщѣли се миризливи круши и червено-бузести ябълки, що били натрупани поклонитѣ на ранозрѣйки овошни дръвчета . . . но момиченцето не турнало нито единъ плодъ въ устата си . . .

Ето и горската царица отново се явява, още по-красива, още по-весела . . . Тя хваща момиченцето за рѣцѣ и почва да го учи на разни хубави игри . . .

Издоили козичката и се нахранили чудесно. Слѣдъ всѣка изпита глѣтка млѣко, момиченцето усѣщало, че добива по-голѣма сила, че ставало по-хубаво и по-весело . . . Тѣй

въ игри и пѣсни незабѣлѣзано минали нѣколко дни.

— Чувай, мило момиченце, казала му веднажъ загрижено царкинята. — Врѣме е вече да се раздѣлимъ. Ще ида да утѣша други изгубени дѣца. Но,